

Elefantes, cantant a la vida

Crònica del concert de la banda barcelonina a la sala Barts el passat 13 de juny

Elefantes a la sala Barts | Xavier Mercadé

La llum tocava l'escenari preparat amb els instruments que celebrarien el retorn d'**Elefantes**. A poc a poc la sala Barts, sense cadires, s'omplia de públic que gràcies al Festival Guitar BCN veuria el grup format l'any 1994 tornar als escenaris barcelonins.

Els crits i els aplaudiments de la gent rebien **Shurma**, Hugo, Jordi i Julio, vestint tots ells vestits de colors que contrastaven amb la llum blava que il·luminava la sala. Paradoxalment, la cançó que va trencar el silenci mentre el quartet es col·locava al seu lloc va ser '¿Donde haya silencio?', una balada que duia un significat ocult de fons: el retorn d'**Elefantes** després de la notícia que la banda s'aturava arran del càncer, ja superat, del bateria Jordi Ramiro.

Elefantes a la sala Barts. Foto: Xavier Mercadé

Després de creuar els mars i tornar de la gira a Mèxic, on la rebuda havia estat meravellosa, les catanyoles de **Shuarma** es van sentir amb ?Isabel?. Les primeres paraules amb el públic van ser d'agraïment, per reafirmar que aquest i els propers concerts serien una celebració a la vida. ?Cada vez?, ?Que todo el mundo sepa que te quiero? i ?Que yo no lo sabía? van ser les cançons que, a més d'ajuntar les veus, van introduir l'atmosfera romàntica a la nit. Amics i parelles començaven a abraçar-se i aquells que anaven a un concert d'**Elefantes** per primera vegada van descobrir el que és formar part d'una nit inoblidable.

?Aún más alto? va sonar ben fort, com també el crit d'atenció de l'estrena d'?Agua? que van gravar juntament amb **Manolo Garcia**, abans de la gira mexicana, amb la finalitat de conscienciar de l'ús de l'aigua i la voluntat de fer-la arribar a les zones necessitades.

Elefantes a la sala Barts. Foto: Xavier Mercadé

La festa vital a la sala Barts va ser un repàs a la discografia del grup. ¿A Mèxic cridaven més fort?, va dir el cantant, i si bé és cert que l'eufòria es viu de diferent manera a les dues bandes de l'Atlàntic, el públic català no va perdre l'oportunitat d'intercanviar paraules amb els quatre nois que ballaven, tocaven i cantaven a dalt de l'escenari. Hugo amb els solos de guitarra llargs, Julio concentrat, Jordi amb molta energia i un somriure de pam darrere la bateria i **Shurma** amb aquella elegància i força que el caracteritza, tots estaven pletòrics.

Les versions ¿Mujer contra mujer? de **Mecano** i ¿Te quiero? de **José Luís Perales** ens van transportar al passat i, paral·lelament, al present on l'amor segueix sent amor, sense que importi res més. **Elefantes** tornaven als escenaris plens de gom a gom per explicar somnis i al·lucinacions, i tot plegat formava part de la nit en què el suport i l'afecte es van unir amb la música a través del nom de Jordi Ramiro corejat per tota la sala.